

dømmer om, men, som sagt, jeg skal ikke komme ind derpaa. Jeg har kun, naar jeg har bedømt Kristelig dansk Fællesforening, holdt mig til de 12 Punkter i dens Program, og jeg har spurgt de Herrer Socialdemokrater: hvad have I at indvende mod dette Program? Men det har jeg intet Svar faaet paa. Disse 12 Punkter, som ere dens officielle Program, og som jeg staar med her i min Haand, kan jeg ikke se, ere saa aldeles gale. Er der nogen, der har Lyst til i Frihed at melde sig ind i denne Forening, der har dette Program, vil jeg ikke være med til at bekæmpe dem. Det har jeg ingen borgerlig eller kristelig Ret til efter det Program, de have. Det kan godt være, at de Herrer Socialdemokrater undervurdere den religiøse Bevægelse i vort Folk. Jeg tror, det er en af de største Misforstaaelser, de have begaaet, og det er noget af det, der vil komme til at svie haardest til dem, den Maade, hvorpaa de i deres Presse have taget paa det religiøse, det kunne de være ganske rolige for. Religionen er en Stormagt i Verden, det har den altid været, og det vil den blive ved at være.

Jeg skal saa kun sige et Par Ord til den sidste ærede Taler. Ja, jeg har ogsaa i adskillige Aar efter smaa Forhold været Arbejdsgiver. Det ærede Medlem og jeg have begyndt omtrent paa den samme Maade. Jeg har i nogle og tredive Aar prøvet at have Folk og været Arbejdsgiver. Naar nu det ærede Medlem foruden at være sagkyndig ifølge det høje Stade, hvorpaa han er stillet som Formand for disse Arbejdsgiverforeninger, ogsaa bilder sig ind at være sagkyndig paa alle andre Omraader, hvor han optræder, saa skal jeg kun minde om det gamle, bekendte Ordsprog: hver So tykkes bedst om sine Grise!

Martin Olsen: Det skal ikke lykkes for den ærede Ordfører at føre Debatten ind paa det religiøse. Jeg har slet ikke talt om Kristeligt dansk Fællesforbund som religiøs Organisation, det har jeg ikke gjort. Det religiøse maa de have for mig, som de ville, det er en Sag, som ikke ligger for i denne Forbindelse. Jeg har talt om denne Organisation som Fagforening og sagt, at naar den under kristelig Maske siger, at den vil gavne Arbejderne, og den gør det paa den Maade, som den har gjort i det praktiske Liv og gennem sine Love, protestere Arbejderne imod denne Organisation, thi det er en skadelig Orga-

nisation, som vi til enhver Tid ville forbeholde os Retten til at bekæmpe. Det religiøse har jeg ikke omtalt, det kommer ikke den Sag ved.

R. Nielsen: Hvis der under denne store Debat kunde blive Plads for et stille Ord, saa vilde jeg gerne som Medlem af Udvalget og medansvarlig for den paa-gældende Indstilling tillade mig at sige et Par Bemærkninger. Jeg skal ikke opkaste mig til Dommer over, hvem der i denne Debat, der har taget et saa stort Omfang, har begyndt, om det er den ærede Ordfører eller de mange, der have talt imod ham. Jeg kan ikke se rettere, end at de i Grunden ikke have talt mod ham eller den Indstilling, som her foreligger, men talt, som om der her forelaa til 1ste Behandling et Forslag om at indføre den australske Lovs Regler. Men det er jo ikke Tilfældet. Indstillingen gaar jo, som den ærede Ordfører præciserede meget stærkt i dette Møde, ud paa at opfordre den ærede Minister til at tage denne Sag, som vi alle anse for meget vigtig, under Overvejelse. Udvalget er kommet til den Opfattelse, at det var den rigtige Fremgangsmaade, naar denne Sag var rejst, at henvise den til Ministerens Undersøgelse. Det forekommer mig, at de Herrer, der nærmest have talt mod Forslaget, dog maa kunne være ret trygge, naar Ministeren, som de jo ogsaa have Tillid til, og som de anse for sagkyndig paa disse Bevægelser Omraade, opfordrer til ogsaa fremtidig at følge disse Bevægelser. De kunne være ret trygge for, at hvis der fra hans Side kommer til at foreligge et Forslag paa Tingets Bord, saa vil det ikke komme til at indeholde alle de Skavanker, som de have omtalt, for ikke at sige alle de Vejr-møller, de have rejst og selv slaaet ihjel; det vil blive et sundt og fornuftigt Forslag med Hensyntagen til, hvad man kan lære fra anden Side. Over for den frivillige Udvikling, som vi have haft her i vort Land, har man talt og talt med en vis Styrke om, at der her foreslaas Tvang, Men her er der slet ikke Tale om Tvang, kun om en fri Overvejelse for at faa at vide, om der er noget, der passer til vore Forhold. Jeg har haft Lyst til at gøre disse Bemærkninger for at anbefale dem, der ere enige i dem, at stemme for Indstillingen.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.